Publicat în Jurnalul Oficial L nr. 265 din 14-10-2017

DIRECTIVA (UE) 2017/1852 A CONSILIULUI

din 10 octombrie 2017

privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([2]),

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

(1) Situațiile în care diferite state membre interpretează sau aplică diferit dispozițiile acordurilor și convențiilor fiscale bilaterale, inclusiv ale Convenției privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (90/436/CEE) ([3]) (denumită în continuare „Convenția de arbitraj a Uniunii”), pot crea obstacole fiscale importante pentru societățile comerciale care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier. Acestea creează o sarcină fiscală excesivă pentru societățile comerciale și pot să perturbe activitatea economică și să genereze probleme de eficacitate, având în același timp un impact negativ asupra investițiilor transfrontaliere și a creșterii economice.

(2) Din acest motiv, este necesar să existe în Uniune mecanisme care să facă posibilă soluționarea eficace a litigiilor legate de interpretarea și aplicarea tratatelor fiscale bilaterale și a Convenției de arbitraj a Uniunii și, în special, a litigiilor care conduc la o dublă impunere.

(3) Mecanismele prevăzute în prezent în tratatele fiscale bilaterale și în Convenția de arbitraj a Uniunii ar putea să nu asigure soluționarea eficace a unor astfel de litigii în timp util în toate cazurile. Exercițiul de monitorizare desfășurat în cadrul implementării Convenției de arbitraj a Uniunii a evidențiat o serie de deficiențe importante, în special în ceea ce privește accesul la procedură și durata și încheierea efectivă a acesteia.

(4) Pentru a crea un mediu fiscal mai echitabil, este necesar ca normele în materie de transparență să fie înăsprite, iar măsurile de combatere a evitării obligațiilor fiscale să fie consolidate. În același timp, în spiritul unui sistem fiscal echitabil, este necesar să se garanteze că mecanismele de soluționare a litigiilor sunt cuprinzătoare, eficace și sustenabile. Îmbunătățirea mecanismelor de soluționare a litigiilor este necesară și pentru a se face față riscului creșterii numărului de litigii legate de cazuri de dublă impunere sau de impunere multiplă, având ca obiect sume posibil importante, deoarece administrațiile fiscale au instituit practici de audit mai regulate și mai bine direcționate.

(5) Este esențial să fie introdus un cadru funcțional și eficient de soluționare a litigiilor fiscale care să garanteze securitatea juridică și un mediu economic favorabil investițiilor, pentru a obține sisteme de impozitare echitabile și eficiente în Uniune. Mecanismele de soluționare a litigiilor ar trebui totodată să creeze un cadru armonizat și transparent pentru soluționarea litigiilor și, astfel, să ofere beneficii tuturor contribuabililor.

(6) Soluționarea litigiilor ar trebui să se aplice în situații diferite de interpretare și aplicare a tratatelor fiscale bilaterale și a Convenției de arbitraj a Uniunii, în special în situații diferite de interpretare și aplicare care conduc la dubla impozitare. Acest lucru ar trebui să se realizeze printr-o procedură în cadrul căreia, ca prim pas, cazul să fie transmis autorităților fiscale din statele membre vizate în vederea soluționării litigiului prin procedura de acord amiabil. Statele membre ar trebui încurajate să utilizeze mijloace alternative de soluționare a litigiilor, fără caracter obligatoriu, cum ar fi medierea sau concilierea, pe parcursul ultimelor etape ale perioadei procedurii de acord amiabil. Dacă nu se ajunge la un acord amiabil într-un anumit interval de timp, cazul ar trebui să fie supus unei proceduri de soluționare a litigiilor. Alegerea metodei pentru soluționarea litigiilor ar trebui să fie flexibilă, fie prin structuri ad-hoc, fie prin structuri cu un caracter mai permanent. Procedurile de soluționare a litigiilor s-ar putea concretiza prin intermediul unei comisii consultative, alcătuite atât din reprezentanți ai autorităților fiscale în cauză, cât și din personalități independente, sau ar putea fi o comisie de

soluționare alternativă a litigiilor (aceasta din urmă asigurând flexibilitatea în alegerea metodei de soluționare a litigiilor). De asemenea, după caz, statele membre ar putea alege, prin acord bilateral, să utilizeze orice altă procedură de soluționare a litigiilor pentru soluționarea litigiului cu efect obligatoriu, cum ar fi procedura de arbitraj cu ofertă finală – *final offer arbitration* (cunoscută și sub numele de arbitraj cu cea mai bună ofertă finală – *last best offer arbitration*). Autoritățile fiscale ar trebui să ia o decizie finală obligatorie ținând cont de avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(7) Mecanismul îmbunătățit de soluționare a litigiilor ar trebui să se bazeze pe sistemele existente în Uniune, inclusiv pe Convenția de arbitraj a Uniunii. Cu toate acestea, domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să fie mai extins decât cel al Convenției de arbitraj a Uniunii, care se limitează la litigiile privind prețurile de transfer și atribuirea profiturilor către sediile permanente. Prezenta directivă ar trebui să se aplice tuturor contribuabililor cărora li se aplică impozite pe venit și pe capital reglementate de tratate fiscale bilaterale și de Convenția de arbitraj a Uniunii. Totodată, persoanele fizice, microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii ar trebui să aibă o sarcină administrativă mai redusă atunci când apelează la procedura de soluționare a litigiilor. De asemenea, ar trebui să fie consolidată faza de soluționare a litigiilor. Mai exact, este necesar să se prevadă un termen limită pentru durata procedurilor de soluționare a litigiilor privind dubla impunere și să se stabilească termenii și condițiile procedurii de soluționare a litigiilor pentru contribuabili.

(8) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]).

(9) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În mod concret, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a dreptului la un proces echitabil și a libertății de a desfășura o activitate comercială.

(10) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume instituirea unei proceduri funcționale și eficiente de soluționare a litigiilor în contextul bunei funcționări a pieței interne, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.

(11) Este oportun ca, după o perioadă de cinci ani, Comisia să examineze aplicarea directivei, iar statele membre să sprijine Comisia furnizându-i informații adecvate în sprijinul acestei examinări,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

Prezenta directivă stabilește norme privind un mecanism de soluționare a litigiilor între statele membre atunci când litigiile respective apar în urma interpretării și aplicării unor acorduri și convenții care prevăd eliminarea dublei impuneri asupra veniturilor și, după caz, a capitalurilor. De asemenea, stabilește drepturile și obligațiile persoanelor afectate atunci când apar astfel de litigii. În sensul prezentei directive, faptul care generează astfel de litigii este denumit „chestiune litigioasă”.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) „autoritate competentă” înseamnă autoritatea unui stat membru care a fost desemnată ca atare de către statul membru în cauză;

(b) „instanță competentă” înseamnă instanța judecătorească sau alt organism al unui stat membru care a fost desemnat ca atare de către statul membru în cauză;

(c)

„dublă impunere” înseamnă impunerea de către două sau mai multe state membre a unor impozite reglementate de un acord sau de o convenție menționată la articolul 1 pentru aceleași venituri sau capitaluri impozabile atunci când această impunere generează (i) sarcini fiscale suplimentare, (ii) creșterea obligațiilor fiscale sau (iii) anularea sau reducerea pierderilor, care ar putea fi utilizate pentru a compensa profiturile impozabile;

(d) „persoană afectată” înseamnă orice persoană, inclusiv o persoană fizică, care își are reședința fiscală într-un stat membru și a cărei impozitare este afectată direct de o chestiune litigioasă.

(2) Cu excepția cazului în care contextul impune o interpretare diferită, orice termen care nu este definit în prezenta directivă are înțelesul care îi este atribuit la momentul respectiv în conformitate cu convenția sau acordul relevant prevăzut la articolul 1, care se aplică la data primirii primei notificări a acțiunii care are sau care va avea ca rezultat o chestiune litigioasă. În absența unei definiții în temeiul unui astfel de acord sau al unei astfel de convenții, termenul nedefinit are înțelesul care îi este atribuit la momentul respectiv în temeiul legislației statului membru în cauză în scopul stabilirii impozitelor care fac obiectul acordului sau convenției respective, orice înțeles atribuit în temeiul legislației fiscale aplicabile din statul membru respectiv prevalând asupra înțelesului atribuit termenului în temeiul altei legislații din statul membru respectiv.

Articolul 3

Plângeri

(1) Orice persoană afectată are dreptul să înainteze o plângere privind o chestiune litigioasă fiecăreia dintre autoritățile competente ale fiecăruia dintre statele membre în cauză, solicitând soluționarea acesteia. Plângerea este înaintată în termen de trei ani de la prima notificare a acțiunii care are ca rezultat sau care va avea ca rezultat o chestiune litigioasă, indiferent dacă persoana afectată a recurs la căile de atac disponibile în temeiul dreptului intern al oricăruia dintre statele membre în cauză. Persoana afectată înaintează simultan plângerea, conținând aceleași informații, fiecărei autorități competente și precizează în plângere ce alte state membre sunt în cauză. Persoana afectată se asigură că fiecare stat membru în cauză primește plângerea în cel puțin una dintre următoarele limbi:

(a) una dintre limbile oficiale ale statului membru respectiv, în conformitate cu dreptul intern; sau

(b) orice altă limbă pe care statul membru respectiv o acceptă în acest scop.

(2) Fiecare autoritate competentă confirmă primirea plângerii în termen de două luni de la primirea plângerii. De asemenea, fiecare autoritate competentă informează autoritățile competente ale celorlalte state membre în cauză cu privire la primirea plângerii în termen de două luni de la primire. De asemenea, în această etapă, autoritățile competente se informează reciproc cu privire la limba sau limbile de comunicare pe care intenționează să le utilizeze pe parcursul procedurilor relevante.

(3) Plângerea se acceptă numai dacă, într-o primă etapă, persoana afectată care face plângerea furnizează autorităților competente ale fiecăruia dintre statele membre în cauză următoarele informații:

(a) numele, adresa (adresele), numărul (numerele) de identificare fiscală și orice alte informații necesare pentru identificarea persoanei sau persoanelor afectate care au adresat plângerea autorităților competente și a oricărei alte persoane afectate;

(b) perioadele fiscale avute în vedere;

(c) detalii privind faptele și circumstanțele relevante pentru cazul respectiv (inclusiv detalii privind structura tranzacției și privind relațiile dintre persoana afectată și celelalte părți la tranzacțiile relevante, precum și faptele stabilite cu bună credință în cadrul unui acord obligatoriu reciproc între persoana afectată și administrația fiscală, după caz) și, în special, natura și data acțiunilor care au condus la chestiunea litigioasă (inclusiv, după caz, detalii privind aceleași venituri încasate în celălalt stat membru și privind includerea unor astfel de venituri în veniturile impozabile din celălalt stat membru și detalii privind impozitul plătit sau care va fi plătit în legătură cu astfel de venituri în celălalt stat membru), precum și cuantumurile aferente în monedele statelor membre în cauză, însoțite de copii ale tuturor documentelor justificative;

(d)

o trimitere la normele naționale aplicabile și la acordul sau convenția menționată la articolul 1; în cazul în care se aplică mai multe acorduri sau convenții, persoana afectată care face plângerea precizează acordul sau convenția care este interpretată în raport cu chestiunea litigioasă relevantă. Astfel de acorduri sau convenții constituie acordurile sau convențiile aplicabile în sensul prezentei directive;

(e) următoarele informații furnizate de către persoana afectată care a înaintat plângerea autorităților competente, împreună cu copii ale tuturor documentelor justificative:

(i) o explicație a motivului pentru care persoana afectată consideră că există o chestiune litigioasă;

(ii) detalii privind căile de atac și procedurile inițiate de persoana afectată în ceea ce privește tranzacțiile relevante și hotărârile judecătorești privind chestiunea litigioasă;

(iii) angajamentul persoanei afectate de a răspunde cât mai complet și mai rapid posibil tuturor cererilor corespunzătoare formulate de o autoritate competentă și de a furniza orice documentație la cererea autorităților competente;

(iv) o copie după decizia de impunere finală, sub forma unui aviz de impunere finală, raport de inspecție fiscală sau alt document echivalent care conduce la chestiunea litigioasă, precum și o copie după orice alte documente emise de autoritățile fiscale în ceea ce privește chestiunea litigioasă, după caz;

(v) informații cu privire la orice plângere înaintată de persoana afectată în baza unei alte proceduri de acord amiabil sau a unei alte proceduri de soluționare a litigiilor în sensul articolului 16 alineatul (5) și un angajament expres al persoanei afectate că va respecta dispozițiile articolului 16 alineatul (5), după caz;

(f) alte informații suplimentare specifice solicitate de autoritățile competente care sunt considerate necesare pentru a efectua examinarea pe fond a cazului respectiv.

(4) Autoritățile competente ale fiecăruia dintre statele membre în cauză pot solicita informațiile menționate la alineatul (3) litera (f) în termen de trei luni de la data primirii plângerii. Noi solicitări de informații pot fi adresate ulterior, în cadrul procedurii de acord amiabil prevăzute la articolul 4, în cazul în care autoritățile competente consideră că acest lucru este necesar. Se aplică dreptul intern în ceea ce privește protecția informațiilor și protecția secretului comercial, de afaceri, industrial sau profesional sau procesele comerciale.

Persoana afectată care primește o cerere în conformitate cu alineatul (3) litera (f) răspunde în termen de trei luni de la primirea cererii. O copie a acestui răspuns este transmisă simultan autorităților competente ale celorlalte state membre în cauză.

(5) Autoritățile competente ale fiecăruia dintre statele membre în cauză adoptă o decizie privind acceptarea sau respingerea plângerii în termen de șase luni de la primirea acesteia sau în termen de șase luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (3) litera (f), dacă această dată este ulterioară celei dintâi. Autoritățile competente informează fără întârziere persoana afectată și autoritățile competente ale celorlalte state membre cu privire la decizia lor.

În termen de șase luni de la primirea plângerii sau în termen de șase luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (3) litera (f), dacă această dată este ulterioară celei dintâi, o autoritate competentă poate decide să soluționeze chestiunea litigioasă în mod unilateral, fără implicarea celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză. În acest caz, autoritatea competentă relevantă transmite, fără întârziere, o notificare persoanei afectate și celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză, după care procedurile în temeiul prezentei directive se încheie.

(6) O persoană afectată care dorește să retragă o plângere transmite simultan o notificare de retragere în scris fiecărei autorități competente a statelor membre în cauză. Notificarea pune capăt tuturor procedurilor în temeiul prezentei directive cu efect imediat. Autoritățile competente ale statelor membre care primesc o astfel de notificare informează fără întârziere celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la încheierea procedurilor.

În cazul în care, din orice motiv, o chestiune litigioasă încetează să existe, toate procedurile în temeiul prezentei directive se încheie cu efect imediat, iar autoritățile competente ale statelor membre în cauză informează fără întârziere persoana afectată cu privire la situație și la motivele de ordin general.

Articolul 4

Procedura de acord amiabil

(1) În cazul în care autoritățile competente ale statelor membre în cauză acceptă o plângere, acestea depun eforturi pentru a soluționa chestiunea litigioasă prin procedura de acord amiabil în termen de doi ani de la data ultimei notificări a deciziei unuia dintre statele membre cu privire la acceptarea plângerii.

Termenul de doi ani menționat la primul paragraf poate fi prelungit cu până la un an la cererea unei autorități competente a unui stat membru în cauză adresată tuturor celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză, în cazul în care autoritatea competentă solicitantă furnizează o justificare scrisă în acest sens.

(2) După ce au ajuns la un acord privind modul de soluționare a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la alineatul (1), autoritățile competente ale fiecăruia dintre statele membre în cauză transmit, fără întârziere, o notificare privind acest acord persoanei afectate, sub forma unei decizii care este obligatorie pentru autorități și executorie pentru persoana afectată, cu condiția ca persoana afectată să accepte decizia și să renunțe la dreptul de a beneficia de oricare altă cale de atac, după caz. În cazul în care au început deja proceduri referitoare la alte căi de atac, decizia devine astfel obligatorie și executorie numai după ce persoana afectată le prezintă autorităților competente ale statelor membre în cauză dovezi că au fost luate măsuri în vederea încheierii procedurilor respective. Astfel de dovezi trebuie prezentate în termen de cel mult 60 de zile de la data la care decizia respectivă a fost notificată persoanei afectate. Decizia este apoi pusă în aplicare fără întârziere, indiferent de termenele prevăzute de dreptul intern al statelor membre în cauză.

(3) În cazul în care autoritățile competente ale statelor membre în cauză nu au ajuns la un acord privind modul de soluționare a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la alineatul (1), autoritatea competentă a fiecărui stat membru în cauză informează persoana afectată în legătură cu acest lucru, indicând motivele generale pentru care nu s-a ajuns la un acord.

Articolul 5

Decizia autorității competente cu privire la plângere

(1) Autoritatea competentă a unui stat membru în cauză poate decide să respingă plângerea în termenul prevăzut la articolul 3 alineatul (5) dacă:

(a) plângerea nu conține informațiile solicitate în temeiul articolului 3 alineatul (3) [inclusiv orice informație solicitată în temeiul articolului 3 alineatul (3) litera (f) care nu a fost prezentată în termenul menționat la articolul 3 alineatul (4)];

(b) nu există o chestiune litigioasă; sau

(c) plângerea nu a fost introdusă în termenul de trei ani prevăzut la articolul 3 alineatul (1).

Atunci când informează persoana afectată în conformitate cu dispozițiile articolului 3 alineatul (5), autoritatea competentă indică motivele generale ale respingerii.

(2) În cazul în care o autoritate competentă a statului membru în cauză nu a luat o decizie cu privire la plângere în termenul prevăzut la articolul 3 alineatul (5), plângerea este considerată acceptată de către autoritatea competentă respectivă.

(3) Persoana afectată are dreptul de a ataca decizia autorităților competente ale statelor membre în cauză, în conformitate cu normele naționale, în cazul în care toate autoritățile competente ale statelor membre în cauză au respins plângerea. Persoanei afectată care exercită dreptul la o cale de atac nu i se poate interzice să adreseze o cerere în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a):

(a) cât timp decizia face încă obiectul unei căi de atac în conformitate cu legislația statului membru în cauză;

(b) în cazul în care decizia de respingere poate fi încă atacată ulterior în baza procedurii căii de atac din statele membre în cauză; sau

(c) în cazul în care decizia de respingere a fost confirmată în baza procedurii căii de atac de la litera (a), dar nu se poate face derogare de la hotărârea instanței relevante sau a altor autorități judiciare relevante din oricare dintre statele membre în cauză.

În cazul în care a fost exercitat dreptul la o cale de atac, este luată în considerare hotărârea instanței relevante sau a altei autorități judiciare relevante, în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (a).

Articolul 6

Soluționarea litigiilor de către comisia consultativă

(1) În baza unei cereri pe care persoana afectată o adresează autorităților competente ale statelor membre în cauză, autoritățile competente respective înființează o comisie consultativă (denumită în continuare „comisia consultativă”) în conformitate cu articolul 8, în cazul în care:

(a) plângerea înaintată de persoana afectată este respinsă în temeiul articolului 5 alineatul (1) de cel puțin una dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză, dar nu de toate; sau

(b) autoritățile competente ale statelor membre în cauză au acceptat plângerea înaintată de persoana afectată, dar nu au ajuns la un acord cu privire la modul de soluționare pe cale amiabilă a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la articolul 4 alineatul (1).

Persoana afectată poate face o astfel de cerere numai dacă, în conformitate cu normele naționale aplicabile, împotriva respingerii menționate la articolul 5 alineatul (1): nu poate fi exercitată nicio cale de atac, nu există nicio cale de atac în curs sau persoana afectată a renunțat în mod formal la dreptul său la o cale de atac. Cererea include o declarație în acest sens.

Persoana afectată formulează în scris cererea de a se înființa o comisie consultativă, în termen de cel mult 50 de zile de la data primirii notificării în conformitate cu articolul 3 alineatul (5) sau articolul 4 alineatul (3) sau 50 de zile de la data pronunțării hotărârii de către instanța relevantă sau autoritatea judiciară relevantă, în conformitate cu articolul 5 alineatul (3), după caz. Comisia consultativă este înființată în termen de cel mult 120 de zile de la primirea unei astfel de cereri și, după înființare, președintele acesteia informează în acest sens persoana afectată fără întârziere.

(2) Comisia consultativă înființată astfel cum este prevăzut la alineatul (1) litera (a) adoptă o decizie privind acceptarea plângerii în termen de șase luni de la data înființării. Aceasta notifică decizia sa autorităților competente în termen de 30 de zile de la adoptare.

În cazul în care comisia consultativă confirmă îndeplinirea tuturor cerințelor de la articolul 3, este inițiată procedura de acord amiabil prevăzută la articolul 4, la cererea uneia dintre autoritățile competente. Autoritatea competentă în cauză notifică această cerere comisiei consultative, celorlalte autorități competente în cauză și persoanei afectate. Termenul prevăzut la articolul 4 alineatul (1) începe de la data notificării deciziei luate de către comisia consultativă cu privire la acceptarea plângerii.

În cazul în care niciuna dintre autoritățile competente nu a solicitat inițierea procedurii de acord amiabil în termen de 60 de zile de la data notificării deciziei comisiei consultative, comisia consultativă emite un aviz cu privire la modul de soluționare a chestiunii litigioase, după cum se prevede la articolul 14

alineatul (1). În acest caz, în sensul articolului 14 alineatul (1), comisia consultativă se consideră a fi fost înființată la data la care termenul de 60 de zile a expirat.

(3) În cazul menționat la alineatul (1) primul paragraf litera (b) din prezentul articol, comisia consultativă emite un aviz cu privire la modul de soluționare a chestiunii litigioase, în conformitate cu articolul 14 alineatul (1).

Articolul 7

Numirea de către instanțele competente sau de către organismul național împuternicit să facă numiri

(1) În cazul în care o comisie consultativă nu este înființată în termenul prevăzut la articolul 6 alineatul (1), statele membre prevăd dispoziții potrivit cărora persoana afectată relevantă poate să se adreseze pentru înființarea comisiei consultative unei instanțe competente sau oricărui alt organism sau oricărei alte persoane desemnate în temeiul dreptului intern pentru îndeplinirea funcției respective (organism național împuternicit să facă numiri).

În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru nu a numit cel puțin o personalitate independentă și un supleant, persoana afectată poate solicita instanței competente sau organismului național împuternicit să facă numiri din statul membru respectiv să numească o personalitate independentă și un supleant din lista menționată la articolul 9.

Dacă autoritățile competente ale tuturor statelor membre în cauză nu au făcut acest lucru, persoana afectată poate solicita instanțelor competente sau organismului național împuternicit să facă numiri din fiecare stat membru să numească cele două personalități independente din lista menționată la articolul 9. Personalitățile independente respective numesc președintele prin tragere la sorți din lista persoanelor independente în conformitate cu articolul 8 alineatul (3).

Persoanele afectate adresează sesizarea cu privire la numirea personalităților independente și a supleanților acestora fiecărui stat de rezidență al acestora, dacă sunt implicate în procedură cel puțin două persoane afectate, sau statelor membre ale căror autorități competente nu au reușit să numească cel puțin o personalitate independentă și un supleant, dacă este implicată o singură persoană afectată.

(2) Numirea personalităților independente și a supleanților acestora în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol este înaintată unei instanțe competente dintr-un stat membru sau unui organism național împuternicit să facă numiri numai la sfârșitul termenului de 120 de zile menționat la articolul 6 alineatul (1) și în termen de 30 de zile de la expirarea termenului respectiv.

(3) Instanța competentă sau organismul național împuternicit să facă numiri adoptă o hotărâre în temeiul alineatului (1) și o notifică solicitantului. Procedura aplicabilă de către instanța competentă pentru numirea personalităților independente atunci când statele membre nu reușesc să facă acest lucru este aceeași cu procedura în temeiul normelor naționale în materie de arbitraj civil și comercial care se aplică în situațiile în care instanțele sau organismele naționale împuternicite să facă numiri numesc arbitri deoarece părțile nu reușesc să ajungă la un acord în acest sens. Instanța competentă sau organismul național împuternicit să facă numiri din statul membru informează autoritatea competentă a statului membru respectiv, care, la rândul său, informează autoritatea competentă din celelalte state membre în cauză, fără întârziere. Autoritatea competentă a statului membru care nu a reușit inițial să numească personalitatea independentă și supleantul acesteia are dreptul de a ataca hotărârea instanței sau a organismului național împuternicit să facă numiri din statul membru respectiv, cu condiția ca

autoritatea competentă să aibă dreptul de a face acest lucru în temeiul dreptului intern. În cazul respingerii, solicitantul are dreptul de a ataca hotărârea instanței în conformitate cu normele de procedură naționale.

Articolul 8

Comisia consultativă

(1) Comisia consultativă menționată la articolul 6 are următoarea componență:

(a) un președinte;

(b) un reprezentant din partea fiecărei autorități competente în cauză. Dacă autoritățile competente sunt de acord, numărul acestor reprezentanți poate crește la doi pentru fiecare autoritate competentă;

(c) o personalitate independentă care este numită de fiecare autoritate competentă din statele membre în cauză din lista menționată la articolul 9. Dacă autoritățile competente sunt de acord, numărul acestor persoane numite poate crește la două pentru fiecare autoritate competentă.

(2) Normele privind numirea personalităților independente se stabilesc de comun acord între autoritățile competente ale statelor membre în cauză. După numirea personalităților independente, se numește câte un supleant pentru fiecare din ele, conform normelor privind numirea persoanelor independente, în cazul în care acestea se află în imposibilitatea de a-și duce la îndeplinire sarcinile.

(3) În cazul în care normele privind numirea personalităților independente nu au fost convenite în conformitate cu alineatul (2), numirea acestora se face prin tragere la sorți.

(4) Cu excepția cazurilor în care personalitățile independente au fost numite de către instanța competentă sau organismul național împuternicit să facă numiri astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (1), autoritatea competentă a oricăruia dintre statele membre în cauză poate formula obiecții cu privire la numirea oricăreia dintre personalitățile independente, pentru oricare din motivele convenite în prealabil între autoritățile competente în cauză sau pentru oricare dintre următoarele motive:

(a) personalitatea respectivă face parte dintr-o administrație fiscală în cauză sau acționează în numele acesteia sau a fost într-o asemenea situație în orice moment pe parcursul celor trei ani precedenți;

(b) personalitatea respectivă are sau a avut o participație semnificativă sau un drept de vot în cadrul oricăreia dintre persoanele afectate în cauză sau dacă este sau a fost, în orice moment pe parcursul ultimilor cinci ani anteriori datei numirii sale, angajat sau consultant al acesteia;

(c) personalitatea respectivă nu prezintă o garanție suficientă de obiectivitate în vederea soluționării litigiului sau a litigiilor cu privire la care urmează să fie luată o decizie;

(d) personalitatea respectivă este un angajat al unei întreprinderi care furnizează consultanță fiscală sau oferă, într-un alt mod, consultanță fiscală cu titlu profesional sau s-a aflat într-o asemenea situație în orice moment pe parcursul unei perioade de cel puțin trei ani anterioare datei numirii sale.

(5) Orice autoritate competentă a unui stat membru în cauză poate solicita ca o personalitate care a fost numită în conformitate cu alineatul (2) sau (3) ori supleantul său să divulge orice interes, relație sau orice alt aspect care este de natură să afecteze independența sau imparțialitatea personalității respective sau care ar putea crea în mod rezonabil aparența unei atitudini părtinitoare în cadrul procedurilor.

Timp de douăsprezece luni de la emiterea deciziei comisiei consultative, o personalitate independentă care face parte din comisia consultativă nu trebuie să se afle într-o situație care ar fi dat unei autorități competente motive să prezinte obiecții față de numirea sa, astfel cum este prevăzut în prezentul alineat, dacă ar fi fost în situația respectivă în momentul numirii în comisia consultativă respectivă.

(6) Reprezentanții fiecărei autorități competente și personalitățile independente numite în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol aleg un președinte din lista personalităților menționată la articolul 9.

Cu excepția cazului în care reprezentanții fiecărei autorități competente și personalitățile independente convin altfel, președintele este un judecător.

Articolul 9

Lista personalităților independente

(1) Lista personalităților independente este formată din toate personalitățile independente nominalizate de statele membre. În acest scop, fiecare stat membru nominalizează cel puțin trei persoane care sunt competente și independente și care pot acționa cu imparțialitate și integritate.

(2) Fiecare stat membru notifică Comisiei numele personalităților independente pe care le-a nominalizat. De asemenea, fiecare stat membru furnizează Comisiei informații complete și actualizate cu privire la profilul profesional și academic al acestor persoane, la competența și experiența lor, precum și la potențialele conflictele de interese. În notificare statele membre pot preciza care dintre persoanele respective poate fi numită în funcția de președinte.

(3) Statele membre informează fără întârziere Comisia cu privire la eventualele modificări aduse listei persoanelor independente.

Fiecare stat membru instituie proceduri pentru eliminarea oricărei persoane numite de pe lista personalităților independente dacă persoana respectivă nu mai este independentă.

În cazul în care, ținând seama de dispozițiile relevante ale prezentului articol, un stat membru are motive întemeiate să formuleze obiecții față de menținerea unei personalități independente pe lista menționată din motive de lipsă de independență, acesta informează Comisia, oferind elemente de probă adecvate în sprijinul îngrijorării sale. La rândul ei, Comisia informează statul membru care a nominalizat personalitatea respectivă cu privire la obiecțiile și elementele de probă. Pe baza unor astfel de obiecții și elemente de probă, acest stat membru din urmă ia, în termen de șase luni, măsurile necesare pentru a examina plângerea și a decide dacă să mențină personalitatea respectivă pe listă sau să o excludă de pe listă. Statul membru informează apoi Comisia în acest sens fără întârziere.

Articolul 10

Comisia de soluționare alternativă a litigiilor

(1) Autoritățile competente ale statelor membre în cauză pot conveni să înființeze o comisie de soluționare alternativă a litigiilor (denumită în continuare „comisia de soluționare alternativă a litigiilor”) în locul unei comisii consultative, care să emită un aviz privind modul de soluționare a chestiunii litigioase în conformitate cu articolul 14. Autoritățile competente ale statelor membre pot conveni, de asemenea, să instituie o comisie de soluționare alternativă a litigiilor sub forma unui comitet care să aibă un caracter permanent (denumit în continuare „comitetul permanent”).

(2) Cu excepția normelor privind independența membrilor săi prevăzute la articolul 8 alineatele (4) și (5), comisia de soluționare alternativă a litigiilor poate fi diferită de comisia consultativă în ceea ce privește componența și forma.

O comisie de soluționare alternativă a litigiilor poate aplica, după caz, orice procedură sau tehnică de soluționare a litigiilor pentru a soluționa chestiunea litigioasă cu efect obligatoriu. Ca alternativă la tipul de procedură de soluționare a litigiilor aplicat de comisia consultativă în temeiul articolului 8, și anume procedura avizului independent, orice alt tip de procedură de soluționare a litigiilor, inclusiv procedura

de arbitraj cu ofertă finală – *final offer arbitration* (cunoscută și sub numele de arbitraj cu cea mai bună ofertă finală – *last best offer arbitration*), poate fi convenit de autoritățile competente ale statelor membre în cauză în temeiul prezentului articol și aplicat de comisia de soluționare alternativă a litigiilor.

(3) Autoritățile competente ale statelor membre în cauză stabilesc, de comun acord, regulamentul de funcționare în conformitate cu articolul 11.

(4) Articolele 12 și 13 se aplică comisiei de soluționare alternativă a litigiilor, cu excepția cazului în care se convine altfel în regulamentul de funcționare menționat la articolul 11.

Articolul 11

Regulamentul de funcționare

(1) Statele membre prevăd ca, în termenul de 120 de zile prevăzut la articolul 6 alineatul (1), autoritatea competentă a fiecărui stat membru în cauză să notifice persoanei afectate următoarele:

(a) regulamentul de funcționare al comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor;

(b) data până la care trebuie adoptat avizul privind soluționarea chestiunii litigioase;

(c) trimiteri la orice dispoziție juridică aplicabilă din dreptul intern al statelor membre și la orice acorduri sau convenții aplicabile.

(2) Regulamentul de funcționare se semnează între autoritățile competente ale statelor membre implicate în litigiu.

În mod concret, regulamentul de funcționare prevede următoarele:

(a) descrierea și caracteristicile chestiunii litigioase;

(b) termenii de referință cu privire la care autoritățile competente ale statelor membre se pun de acord în legătură cu aspectele de ordin juridic și practic care trebuie clarificate;

(c) forma organismului de soluționare a litigiilor, care poate fi fie o comisie consultativă, fie o comisie de soluționare alternativă a litigiilor, precum și tipul de procedură pentru soluționarea alternativă a litigiilor, dacă diferă de procedura avizului independent aplicată de comisia consultativă;

(d) calendarul procedurii de soluționare a litigiului;

(e) componența comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor (inclusiv numărul și numele membrilor, detalii referitoare la competențele și calificările acestora, precum și divulgarea oricăror conflicte de interese ale membrilor);

(f) normele care reglementează participarea persoanei (persoanelor) afectate și a terților la proceduri, schimburile de note, informații și elemente de probă, costurile, tipul procedurii de soluționare a litigiilor care urmează a fi utilizată și orice alt aspect procedural sau organizatoric relevant;

(g) aspectele logistice aferente lucrărilor comisiei consultative și emiterii avizului acesteia.

În cazul în care o comisie consultativă este înființată pentru a emite un aviz în temeiul articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (a), în regulamentul de funcționare se prevăd numai informațiile menționate la articolul 11 alineatul (2) al doilea paragraf literele (a), (d), (e) și (f).

(3) Comisia stabilește un regulament de funcționare standard pe baza dispozițiilor de la alineatul (2) al doilea paragraf din prezentul articol prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Un astfel de regulament de funcționare standard se aplică în cazul în care regulamentul de funcționare este incomplet sau nu a fost notificat persoanei afectate. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 20 alineatul (2).

(4) Atunci când autoritățile competente nu au notificat regulamentul de funcționare persoanei afectate în conformitate cu alineatele (1) și (2), personalitățile independente și președintele completează

regulamentul de funcționare pe baza formularului standard prevăzut la alineatul (3) și îl trimit persoanei afectate în termen de două săptămâni de la data înființării comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. În cazul în care personalitățile independente și președintele nu convin asupra regulamentului de funcționare sau nu îl notifică persoanei afectate, persoana sau persoanele afectate se pot adresa instanței competente în unul dintre statele membre în cauză pentru a obține un ordin pentru punerea în aplicare a regulamentului de funcționare.

Articolul 12

Costurile procedurilor

(1) Cu excepția dispozițiilor de la alineatul (2), precum și a cazului în care autoritățile competente ale statelor membre în cauză au convenit altfel, următoarele costuri se împart în mod egal între statele membre:

(a) cheltuielile personalităților independente, care reprezintă o sumă echivalentă cu media sumei rambursate în mod obișnuit înalților funcționari publici din statele membre în cauză; și

(b) onorariile personalităților independente, după caz, care se limitează la 1 000 EUR de persoană pentru fiecare zi de ședință a comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

Costurile care revin persoanei afectate nu sunt suportate de statele membre.

(2) În cazul în care persoana afectată a făcut:

(a) o notificare de retragere a plângerii în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) sau

(b) o cerere în temeiul dispozițiilor articolului 6 alineatul (1) în urma unei respingeri în temeiul articolului 5 alineatul (1), iar comisia consultativă a decis că autoritățile competente relevante au respins plângerea în mod justificat,

și, dacă autoritățile competente ale statelor membre în cauză sunt de acord, toate costurile menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) sunt suportate de persoana afectată.

Articolul 13

Informații, elemente de probă și audieri

(1) În sensul procedurii menționate la articolul 6, în cazul în care autoritățile competente ale statelor membre în cauză sunt de acord, persoana sau persoanele afectate pot furniza comisiei consultative sau comisiei de soluționare alternativă a litigiilor orice informație, element de probă sau document care ar putea fi relevant pentru luarea deciziei. Persoana sau persoanele afectate și autoritățile competente ale statelor membre în cauză furnizează orice informație, element de probă sau document la cererea comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Cu toate acestea, autoritățile competente respective pot refuza să furnizeze informații comisiei consultative în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) obținerea informațiilor necesită măsuri administrative care contravin dreptului intern;

(b) informațiile nu pot fi obținute în temeiul dreptului intern al statului membru în cauză;

(c) informațiile se referă la secrete comerciale, industriale sau profesionale ori la procese comerciale;

(d) divulgarea informațiilor este contrară ordinii publice.

(2) Persoanele afectate pot, la cerere și cu acordul autorităților competente ale autorităților statelor membre în cauză, să se prezinte sau să fie reprezentate în fața comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate se prezintă sau sunt reprezentate în fața comisiei la cererea comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(3) Personalitățile independente sau oricare alt membru respectă obligația de păstrare a secretului profesional în temeiul dreptului intern al fiecăruia dintre statele membre în cauză, în legătură cu

informații pe care le primesc în calitatea lor de membri ai comisiei consultative sau ai comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate și, după caz, reprezentanții acestora se angajează să trateze ca secrete orice informații (inclusiv documente) pe care le primesc în timpul acestor lucrări. Persoanele afectate și reprezentanții acestora fac o declarație în acest sens pe lângă autoritățile competente ale statelor membre în cauză, atunci când li se solicită acest lucru în cursul lucrărilor. Statele membre adoptă sancțiunile adecvate pentru orice încălcare a obligațiilor de păstrare a secretului profesional.

Articolul 14

Avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor

(1) O comisie consultativă sau o comisie de soluționare alternativă a litigiilor emite avizul autorităților competente ale statelor membre în cauză în termen de șase luni de la data la care a fost instituită. În cazul în care comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor consideră că, dată fiind natura chestiunii litigioase, sunt necesare mai mult de șase luni pentru a emite un aviz, acest termen poate fi prelungit cu trei luni. Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor informează autoritățile competente ale statelor membre în cauză și persoanele afectate cu privire la prelungire.

(2) Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor își întemeiază avizul pe dispozițiile acordurilor sau ale convențiilor aplicabile menționate la articolul 1, precum și pe oricare dintre normele naționale aplicabile.

(3) Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor își adoptă avizul cu o majoritate simplă a membrilor săi. În cazul în care nu se poate ajunge la o majoritate, votul președintelui este definitoriu pentru avizul final. Președintele comunică autorităților competente avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

Articolul 15

Decizia finală

(1) Autoritățile competente convin asupra modului de soluționare a chestiunii litigioase în termen de șase luni de la notificarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(2) Autoritățile competente pot lua o decizie contrară avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Cu toate acestea, în cazul în care nu reușesc să ajungă la un acord privind modul de soluționare a chestiunii litigioase, acestea sunt obligate să respecte avizul respectiv.

(3) Fiecare stat membru prevede ca autoritate competentă să notifice fără întârziere persoanei afectate decizia finală privind soluționarea chestiunii litigioase. În absența unei astfel de notificări în termen de 30 de zile de la luarea deciziei, persoana afectată poate introduce o cale de atac în statul său membru de reședință în conformitate cu normele naționale aplicabile, în vederea obținerii deciziei finale.

(4) Decizia finală este obligatorie pentru statele membre în cauză și nu constituie un precedent. Decizia finală este pusă în aplicare cu condiția ca persoana sau persoanele afectate să accepte decizia finală și să renunțe la dreptul de a exercita orice cale de atac de la nivel național în termen de 60 de zile de la data la care decizia finală a fost notificată, după caz.

Cu excepția cazului în care instanța relevantă sau altă autoritate judiciară relevantă a unui stat membru în cauză hotărăște, în conformitate cu normele sale naționale aplicabile privind căile de atac și prin

aplicarea criteriilor prevăzute la articolul 8, că a existat o lipsă de independență, decizia finală este pusă în aplicare în temeiul dreptului intern al statelor membre în cauză, care, în urma deciziei finale, își modifică impozitarea, indiferent de eventualele termene prevăzute de dreptul intern. În cazul în care decizia finală nu a fost pusă în aplicare, persoana afectată poate sesiza instanța competentă a statului membru care nu a pus în aplicare decizia finală, pentru a asigura punerea în aplicare a acesteia.

Articolul 16

Interacțiunea cu procedurile și derogările naționale

(1) Faptul că măsura luată de un stat membru, care a generat o chestiune litigioasă, devine finală în temeiul dreptului intern nu împiedică persoanele afectate să recurgă la procedurile prevăzute în prezenta directivă.

(2) Înaintarea chestiunii litigioase spre soluționare prin aplicarea procedurii de acord amiabil sau a procedurii de soluționare a litigiilor de la articolul 4 și, respectiv, articolul 6 nu împiedică un stat membru să inițieze sau să continue proceduri judiciare sau proceduri privind sancțiuni administrative și penale legate de aceleași aspecte.

(3) Persoanele afectate pot recurge la căile de atac pe care le au la dispoziție în temeiul dreptului intern al statelor membre în cauză. Cu toate acestea, atunci când persoana afectată a inițiat proceduri pentru a introduce o astfel de cale de atac, termenele menționate la articolul 3 alineatul (5) și, respectiv, articolul 4 alineatul (1) încep să curgă de la data la care o hotărâre pronunțată în cadrul procedurilor respective a devenit definitivă sau la care procedurile respective au fost încheiate definitiv într-un alt mod ori la care procedurile au fost suspendate.

(4) În cazul în care o hotărâre privind o chestiune litigioasă a fost pronunțată de instanța relevantă sau de altă autoritate judiciară relevantă a unui stat membru și dreptul intern al statului membru respectiv nu permite o derogare de la hotărâre, statul membru respectiv poate prevedea că:

(a) înainte ca autoritățile competente ale statelor membre în cauză să fi ajuns la un acord în temeiul procedurii de acord amiabil prevăzute la articolul 4 cu privire la chestiunea litigioasă, autoritatea competentă a statului membru respectiv notifică hotărârea instanței relevante sau a altei autorități judiciare relevante celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză, iar procedura respectivă este încheiată începând cu data notificării respective;

(b) înainte ca persoana afectată să fi depus o cerere în conformitate cu articolul 6 alineatul (1), dispozițiile articolului 6 alineatul (1) nu se aplică în cazul în care chestiunea litigioasă a rămas nesoluționată pe parcursul întregii proceduri de acord amiabil prevăzute la articolul 4, caz în care autoritatea competentă a statului membru respectiv informează celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la efectul acestei hotărâri a instanței relevante sau a altei autorități judiciare relevante;

(c) procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la articolul 6 este încheiată dacă hotărârea instanței relevante sau a altei autorități judiciare relevante a fost pronunțată în orice moment după ce o persoană afectată a făcut o cerere în temeiul articolului 6 alineatul (1), dar înainte de emiterea de către comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor a avizului său adresat autorităților competente ale statelor membre în cauză, în conformitate cu articolul 14, caz în care autoritatea competentă a statului membru relevant în cauză informează celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză și comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor cu privire la efectul acestei hotărâri a instanței relevante sau a altei autorități judiciare relevante.

(5) Introducerea unei plângeri, astfel cum este prevăzută la articolul 3, pune capăt oricărei alte proceduri de acord amiabil sau de soluționare a litigiilor în curs desfășurate în temeiul unui acord sau al unei convenții care este interpretat(ă) sau aplicat(ă) în legătură cu chestiunea litigioasă relevantă. Astfel de alte proceduri în curs în legătură cu chestiunea litigioasă relevantă încetează începând cu data primei primiri a plângerii de către oricare dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză.

(6) Prin derogare de la articolul 6, un stat membru în cauză poate refuza accesul la procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la articolul respectiv în cazuri în care în statul membru respectiv au fost aplicate sancțiuni în legătură cu veniturile sau capitalurile ajustate pentru fraudă fiscală, al unor abateri săvârșite cu intenție sau al unei neglijențe grave. În cazul în care au fost inițiate proceduri judiciare sau administrative care ar putea conduce la astfel de sancțiuni, iar aceste proceduri se desfășoară simultan cu oricare dintre procedurile menționate în prezenta directivă, o autoritate competentă poate suspenda procedurile desfășurate în temeiul prezentei directive de la data acceptării plângerii până la data rezultatului final al procedurilor respective.

(7) Un stat membru poate să refuze accesul la procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la articolul 6, de la caz la caz, în cazul în care o chestiune litigioasă nu se referă la dubla impunere. Într-un astfel de caz, autoritatea competentă a statului membru respectiv informează persoana afectată și autoritățile competente ale statelor membre în cauză fără întârziere.

Articolul 17

Dispoziții speciale pentru persoane fizice și întreprinderi mai mici

În cazul în care persoana afectată:

(a) este o persoană fizică; sau

(b) nu este o întreprindere mare și nu face parte dintr-un grup mare [astfel cum sunt definite în Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([5])],

persoana afectată poate depune plângerile, răspunsurile la o cerere de informații suplimentare, retragerile și cererile menționate la articolul 3 alineatele (1), (4) și (6) și, respectiv, la articolul 6 alineatul (1) (denumite în continuare „comunicările”) numai autorității competente a statului membru în care persoana afectată își are reședința, prin derogare de la dispozițiile menționate. Autoritatea competentă a statului membru respectiv transmite în același timp o notificare autorităților competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză, în termen de două luni de la data primirii unor astfel de comunicări. După transmiterea notificării, se consideră că persoana afectată a transmis comunicarea tuturor celorlalte state membre în cauză la data notificării respective.

În cazul informațiilor suplimentare în temeiul articolului 3 alineatul (4), autoritatea competentă a statului membru care primește informațiile suplimentare transmite în același timp o copie autorităților competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză. De îndată ce copia a fost transmisă, se consideră că informațiile suplimentare au fost primite de toate statele membre în cauză la data primirii unor astfel de informațiile.

Articolul 18

Publicarea

(1) Comisia consultativă și comisia de soluționare alternativă a litigiilor își formulează avizele în scris.

(2) Autoritățile competente por conveni să publice decizia finală menționată la articolul 15 în toate elementele sale, sub rezerva obținerii consimțământului din partea fiecărei persoane afectate în cauză.

(3) În cazul în care autoritățile competente sau persoana afectată în cauză nu sunt de acord cu publicarea deciziei finale în toate elementele sale, autoritățile competente publică un rezumat al deciziei finale. Rezumatul cuprinde descrierea cazului și a obiectului său, data, perioadele fiscale vizate, temeiul juridic, sectorul industrial și o scurtă descriere a rezultatului final. Acesta include și o descriere a metodei de arbitraj utilizate.

Autoritățile competente transmit persoanei afectate, înainte de publicare, informațiile care urmează să fie publicate în conformitate cu primul paragraf. În cel mult 60 de zile de la primirea informațiilor respective, persoana afectată poate solicita autorităților competente să nu publice informații care se referă la secrete comerciale, industriale sau profesionale ori la procese comerciale sau care contravin ordinii publice.

(4) Comisia stabilește, prin acte de punere în aplicare, formulare standard de comunicare a informațiilor menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 20 alineatul (2).

(5) Autoritățile competente notifică fără întârziere Comisiei informațiile care urmează să fie publicate în conformitate cu alineatul (3).

Articolul 19

Rolul Comisiei și sprijinul administrativ

(1) Comisia actualizează și pune la dispoziție online lista autorităților competente și a personalităților independente menționată la articolul 8 alineatul (4). Lista conține doar numele personalităților respective.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la măsurile adoptate cu scopul de a sancționa orice nerespectare a obligației de confidențialitate prevăzute la articolul 13. Comisia informează celelalte state membre cu privire la aceasta.

(3) Comisia păstrează un registru central în care sunt arhivate și puse la dispoziție online informațiile publicate în conformitate cu articolul 18 alineatele (2) și (3).

Articolul 20

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru soluționarea litigiilor. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 21

Reexaminare

Până la 30 iunie 2024, Comisia evaluează punerea în aplicare a prezentei directive și prezintă Consiliului un raport. Raportul respectiv este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 22

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 30 iunie 2019. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a trimiterii respective.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții din legislația națională pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 23

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică oricărei plângeri introduse începând cu 1 iulie 2019 cu privire la chestiuni litigioase legate de venituri sau capitaluri obținute într-un exercițiu financiar începând cu 1 ianuarie 2018 sau ulterior acestei date. Cu toate acestea, autoritățile competente ale statelor membre în cauză pot conveni să aplice prezenta directivă în ceea ce privește orice plângere care a fost introdusă înainte de data respectivă sau în exerciții financiare anterioare.

Articolul 24

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 10 octombrie 2017.

Pentru Consiliu

Președintele

T. TÕNISTE

([1]) Avizul din 6 iulie 2017 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

([2]) Avizul din 22 februarie 2017 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

([3]) JO L 225, 20.8.1990, p. 10.

([4]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

([5]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).